hazeran

MAYIS 2026 ·SAYI 5

EDEBİYAT, KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

Aynı Işığa Bakanlar: AYÇİÇEĞİ

-Sudem ÇOPUR

Âlâm-ı Gurbet İçre Bir Yâr-ı Sâdık

-Aslıhan Ülkü TOPAY

Kuzey Yıldızı

-Beren ŞAHİN

Film Değerlendirmesi: Green Book

-Huriye ÇİL

KÜNYE

YAZI EDİTÖRLERİ

Aslıhan Ülkü TOPAY
Huriye ÇİL

TASARIM EDİTÖRLERİ

Beren ŞAHİN
Sudem ÇOPUR

YAZARLAR

Ali Koray ÇİMEN
Aslıhan Ülkü TOPAY
Beren ŞAHİN
Ebrar YILDIRIM
Erdal BURAK
Huriye ÇİL
İhsan Fatih POLAT
İkranur DURMAZ
Murat BAŞARAN
Mustafa ERDURMUŞ
Osman AKÇAY
Sudem ÇOPUR
Şehriye Mualla AYTAÇ
Zeynep YARDIMCI

İÇİNDEKİLER

4 Editörden

5 Yalnızlığın Panzehri

8 Âlâm-ı Gurbet İçre Bir Yâr-ı Sâdık

9 19 Mayıs

12 Gönül Coğrafyasında Bir Menzil: Dostluk

14 Yedek Anahtar

15 Dost

16 Bir Bedende İki Ruh: Akhilleus ve Patroklos

18 Dostluk

20 Maskesiz Arkadaşlık: JD ve Turk

22 Arkadaşça Aşk: Yakınlık mı, Aşk mı?

24 Aynı Işığa Bakanlar: Ayçiçeği

26 Vefa Boza Değildir Efendim

27 Dokunmadan Yaşamak

29 Bizim Dostluğumuz

30 Green Book

31 Kuzey Yıldızı

33 Dostlukla Filizlenen Yaşam

35 Sanırım Yıldız Kaydı

37 Ahde Vefa Vakti

38 Parasosyal Sığınak ve Dostluk

40 Ayın Rengi: Turuncu

41 Mayıs Ayında Burçlar: Boğa-İkizler

43 Test: Sen Hangi Arkadaşsın?

EDİTÖRDEN

editörden

Dostluk dendiğinde zihnimizde genellikle karşılıklı konuşabildiğimiz, dertleştiğimiz insan figürü canlanır. Biz ise **Hazeran Dergi** olarak, Mayıs sayımızda bu kavramın sınırlarını zorlayarak daha geniş bir pencereden bakmayı seçtik. Çünkü biliyoruz ki insan, temas ettiği her varlıkla bir bağ kurma kapasitesine sahiptir. Bazen en derin sırlarımızı bir kağıda dökerken kalemimizle dost oluruz; bazen de bir rafın kenarında parmaklarımıza değen o eski sayfalar, bin yıllık bir yankıyla sessizliğimizi bozar ve ruhumuzun yaralarına görünmez bir el gibi dokunur.

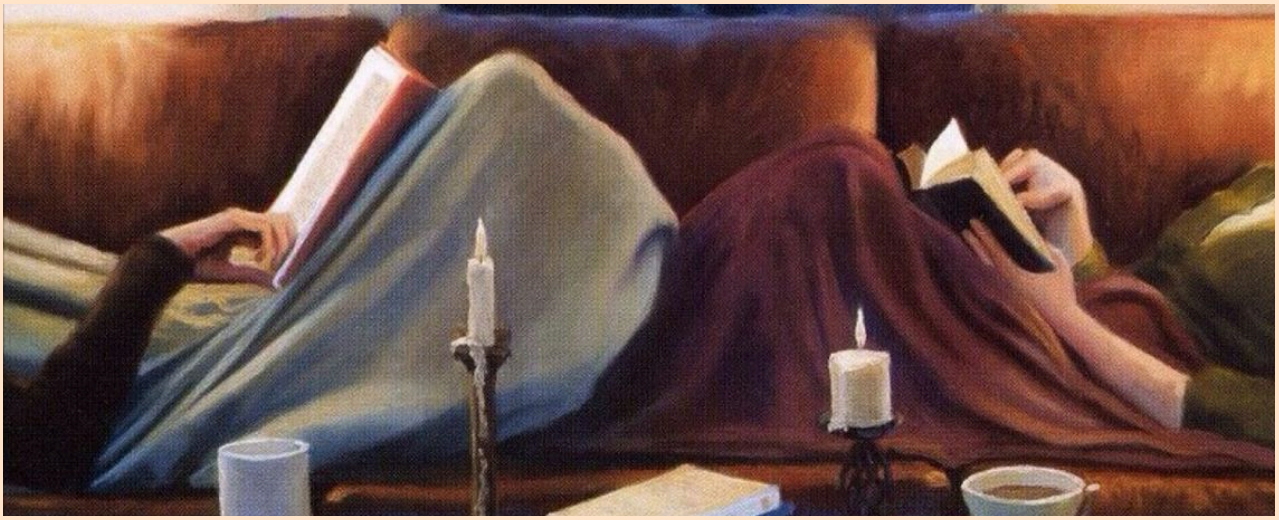
Öte yandan, hayatın o telaşlı gürültüsü içinde bir hayvanın karşılıksız sevgisine sığınmanın, kelimesiz bir anlaşmanın huzurunu da hissederiz. Doğayla, bir bitkiyle, hatta kendi iç sesimizle kurduğumuz o sessiz ittifaklar, bizi hayata bağlayan görünmez halatlardır. Bu sayımızda, dostluğun sadece bir 'iletişim' değil, bir 'birleşme' biçimi olduğunu; bir kedinin mırıltısında, bir ağacın gölgesinde veya bir romanın karakterinde kendimizi bulabileceğimizi hatırlatmak istedik.

Keyifli okumalar dileriz.

Zira gerçek dostluk,
varlığımızın bir başka varlıkta yankı bulmasından başka nedir ki?

Sudem ÇOPUR

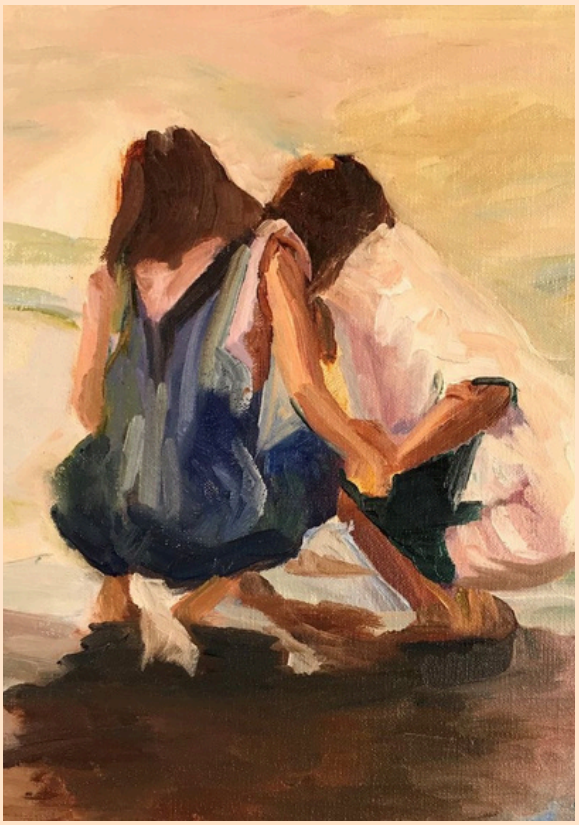
Yalnızlığın Panzehri

“Dostlar gidince bomboş kalan dünyayı gör.”
Ömer Hayyam

Yalnız geldiğimiz bu dünyada kaldığımız süre boyunca anlarımıza eşlik eden çeşitli insanlarla karşılaşırız. Gelip geçen, belki sadece bir kez gördüğümüz ve belki de son anımıza kadar yanımızda olan insanlar... Hayatımızda, yanımızda olmasını seçtiğimiz insanlar birer dayanak olur bizler için. Belki bir yaşama hevesi, bir umut ve belki de bir tutku. Hayatımızdaki ilişkilere baktığımızda her ilişkinin kendi içerisinde farklı bir dinamik geliştirdiğini görürüz. Doğduğumuz ailemizle olan ilişkimiz seçimsiz şekilde biz doğmadan önce belirlenir ve hayatımızın sonuna kadar devam eder. Bir de seçtiğimiz ailemiz vardır. Eşimiz ve çocuklarımızdan oluşan bu kişiler de hayatımızdaki “seçilen aile” kategorisini oluşturur. Bunların dışında kalan kişiler aynı şekilde tercihlerimizle yanımızda kalmalarını istediğimiz kişilerden oluşur. Bilinçli tercihlerimizdir, aradaki bu ilişkiyi bitirmek de devam ettirmek de bizlerin tercihine bağlıdır.

Bilinçli seçimlerimizle yanımızda olan kişiler çoğunlukla arkadaşlarımızdan oluşur. Arkadaş, dost... Seçtiğimiz, ikinci ailemiz. Ailemizin son ana kadar yanımızda kalacağından ne kadar eminsek dostumuzdan da o kadar eminizdir. Belki aynı eve doğmamışızdır, aynı anne babadan başlamamıştır kaderimiz ama birlikte devam eder ve aynı hayatı paylaşırız. Yalnız geldiğimiz dünyada aslında yalnız olmadığımızı dostlarımız sayesinde anlarız. En yalnız hissettiğimiz o çaresizlik anlarımızda, çevremizde kimseyi göremediğimizde bile biliriz ki dostumuz uzakta da olsa bizimle.

Mesafelerin önemi yoktur, somut olarak yanında olup olmaması o kadar da önemli gelmez, aylarca yüzünü görmesen, sesini duymasan da bilirsin ki ilk karşılaşmada geçen zamanın hiçbir önemi kalmayacak. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun tekrar karşılaşıldığında her şey kaldığı yerden devam edecektir. Bir nevi bundan emin olmaktır dostluk. Bundan emin olmanın hissettirdiği huzurdur. Çektiğimiz yalnızlığa karşı tek çaremiz olan panzehirdir. Elde edilmesi zor olan bu panzehir bizi tekrar hayata bağlar.

Bazı zamanlarda bizi içine alan korkunç karanlığa kapıldığımızda çıkış yolunu gösteren ışığı bulmakta zorlanırız. Sanki içinden hiç çıkılmayacakmış gibi gelen ve yardım isteyebileceğimiz kimsenin olmadığını düşündüğümüz o anda, gördüğümüz ateş böcekleri pusulamız olabilir. Ateş böceklerinin cılız ışıkları birden çok güçlü bir fener ışığı gibi gelir bizlere. Umutsuz olduğumuz o meçhul anlardaki sığınağımız, saklı limanımız olurlar. Kaybolduğumuz o karanlıktan sakince çıkarırlar bizi. Ama buradaki asıl olay hiçbir zaman o karanlıktan çıkmak değildir. Bazen ne yaparsak yapalım zamanı gelmeden çıkılmaz oradan. İşte o zaman da karanlıkta olmanın verdiği korkuyu yalnız olmadığımızı bilmenin huzuru giderir. Çünkü en zorlu yollar bile yanımızdakinin varlığı ile çiçekler serpilmiş bir yola dönüşebilir. Çünkü o karanlık yoldaki korkutucu sesler, bir dostun sakinleştirici ve bilindik ses tonuyla dünyanın en güzel şarkısıymış gibi hissettirebilir. Önemli olan da yolun nereye çıktığı değil de yolculuğu kiminle geçirdiğimiz değil mi zaten?

Hayatımızda karşılaşabileceğimiz en önemli acılardan biri de sığınağımız olan bir dostu kaybetmektir. Buradaki kaybın somut ya da soyut olarak yaşanması hiçbir şey değiştirmeyecektir çünkü insan beyni her iki acıyı da denk sayacaktır. Yaşanan kayıpla kişinin hayatında açılan boşluk muhtemelen başka hiç kimse ile doldurulamayacak. Tüm varlığıyla yanımızda olan, hayatımızı paylaştığımız, geçmişimize dönüp baktığımızda her anımızda olduğunu bildiğimiz birinin geleceğimizde olmayacağını bilmek buruk bir hüzün bırakır içimize. Fakat her şeye rağmen "geçmişimizde olduğu için" bile teşekkür borçluyuzdur bu dosta. Hayatımızın bir bölümünü yaşamaya değer kıldığı için...

Dostluk zamansızdır. Dünü, bugünü vardır ve güçlü bir bağla geleceğe aktarılır. Dost, yaşadığımızın kanıtı, büyüdüğümüzün farkındalığıdır. Geçmişimizle geleceğimiz arasındaki köprüdür. Bu yüzdendir ki hiçbir dostluk kolay kolay unutulamaz. Tüm bunlarla birlikte bulunması zor bir "mücevherdir" aynı zamanda. Bulduğumuzun bilincine varamayışımızla kaybının acısı çarpışır. Ve belki de bu yüzden, dostluk yalnızca birlikte geçirilen zaman değil; o zamanın içimizde bıraktığı izdir

Şehriye Mualla AYTAÇ

ÂLÂM-I GURBET İÇRE BİR YÂR-I SÂDIK

Dostum yanımdaysa gam değil âlâm-ı gurbet,
Terk-i diyâr eylerim sensiz geçen her bir müddet.

Bu çarh-ı felek kimine zehr, kimine şerbet,
Benim kısmetim hicr ü elem, nasibim hep mihnet.

Gönlüm ki virâne, derûnunda bin âh u hasret,
Sensiz ne bahâr olur, ne gülistân, ne lezzet.

Fânî cihânın yükü omzumda bir ağır zillet,
Herkes vefâdan dem vurur, yoktur zerre hakikat.

Bir yâr ki sâdık ola, cân ile bağlı elbet,
Onunla cevr-i zamân dahi görünür bir nimet.

Ey dost, seninle geçer her kederim ân-ı sür'at,
Sensiz geçen lahzalar olur bana bin bir afet.

İsterse yıkılsın bu cihân, kopsa da kıyâmet,
Vera der ki: Sen var iken ne gamım var, ne de kalır şekâvet.

19 MAYIS

İstanbul, yedi tepeli göz kamaştırıcı şehir... Sirkeci'de bulunan Büyük Postane'nin yüksek tavanlı avlusunda hava, tütün dumanı ve rutubetle mayalanmıştı. Hasan, kulaklığın metal baskısından kızarmış kulağını ovuştururken, dışarıda Eminönü vapur iskelelerinden yükselen yabancı dillerin uğultusunu duyabiliyordu. Artık her yer de onlar vardı; sokakta, kahvede hep o yabancı yüzler ve yabancı lisanlar... İstanbul, kendi limanında bir mülteci gibiydi.

Teğmen Smith, odanın ortasında durmuş, elindeki gümüş tabakasından çıkardığı sigarayı ağır ağır yakıyordu. Sarı saçları yüzünü daha da sert bir mizaca dönüştürmüş, uzun kalıplı vücudu ise onu daha da korkunç bir hale çevirmişti. Gözleri, Hasan'ın önündeki o küçük telgraf anahtarının üzerindeydi. Bu ukala teğmen işgalin ilk günlerinden itibaren şehre gelmiş, birkaç önemli görevden sonra onu Büyük Postane için görevlendirilmişti. Smith, sıradan bir subay değildi; Mors alfabesini en az bir Türk memur kadar iyi biliyordu. Bu, Hasan için bir ölüm kalım satrancıydı. Karşısında zalim ve bir o kadar da işi bilen bir düşman vardı.

"Bugün Karadeniz hattı çok gürültülü Hasan Efendi." dedi Smith, dumanı tavana doğru savurarak. "Yoksa Bandırma'dan haber mi var? Kaptan Kaymakam İsmail Hakkı Bey, rotasını şaşırmış olmasın? rota şaşmamalı, kimse çizgisini aşmamalı"

Hasan, yutkundu. Boğazındaki düğüm canını yakıyordu. "Orası Karadeniz, adı hırçın denizdir, orası en az bir okyanus kadar dalgalıdır, dalgalar yüksektir Teğmen. Bandırma eski bir vapur, yorgun bir motor... Her şeyi geçtim haber gelse bile bu cızırtıda seçmek imkânsız."

O sırada makine titredi. Tık-tık-tık... Bu bir çağrıydı. Ama Samsun'dan değil, Kastamonu üzerinden dolanan gizli bir hattan geliyordu. Hasan'ın parmakları gayriihtiyari telgraf anahtarının üzerine gitti. Karşıdaki kişi, Ankara'daki eski bir dostu, telgrafçı Ali idi. Ali, şifreli bir dille soruyordu, uzun zamandır işgalden beridir bu dil ile konuşmak hayati önem taşıyordu.

"HAVA DURUMU NASIL? FIRTINA DİNDİ Mİ?"

Hasan, Smith'in bakışlarını üzerinde hissederek cevap verdi. Ama parmakları kâğıda yazdığından farklı bir ritim tutuyordu. Görünüşte "Hatlar bozuk" mesajı geçiyordu ama vuruşların arasındaki o milisaniyelik duraksamalarla başka bir şey söylüyordu. Her şey büyük bir gizlilik içerisinde yapılmalıydı.

"DOKUZUNCU ORDU MÜFETTİŞİ KIYIYA YAKLAŞTI. IŞIK BEKLİYORUZ."

Smith aniden masaya doğru eğildi. Botlarının gıcırtısı Hasan'ın kalbi gibi gümledi. "Neden duraksıyorsun? Ne diyor Kastamonu?"

Raif Bey tam o an, elinde tuttuğu ağır dosya yığınını "yanlışlıkla" Smith'in ayaklarının dibine düşürdü. Kağıtlar yerlere saçıldı. "Aman Tanrım, bağışlayın Teğmen! Yaşlılık işte, ellerim tutmuyor artık." dedi.

Smith öfkeyle irkildi, bakışları bir anlığına Hasan'ın elinden kaçıp yerdeki kağıtlara kaydı. O bir saniyelik boşluk Hasan'a yetti. Hasan, makineyi hızla manipüle ederek Samsun hattına kilitlendi. Ve işte o an, kulaklığında hayatı boyunca unutamayacağı o net vuruşu duydu. Parazit kesilmiş, ses berraklaşmıştı.

SAMSUN- 19 MAYIS- 08:00... PAŞA KARADA. HALK İSKELEDE. MİLLİ MÜCADELE BAŞLAMIŞTIR.

Hasan'ın gözleri doldu. Göğüs kafesi daralıyor, nefesi yetmiyordu. Smith, yerdeki kağıtları toparlamaya çalışan Hamdi Bey'e bakıp söylenirken, Hasan hırsla telgrafın başına geçti. Artık saklanacak bir şey kalmamıştı ama mesajın Anadolu'nun her hücresine yayılması gerekiyordu.

"Ne yazıyorsun?" diye gürledi Smith, tekrar masaya dönerek.

Hasan hayatının en büyük kumarını oynadı. Smith'in gözlerinin içine bakarak, "Sadece arıza raporu Teğmen," dedi. Ama parmakları o sırada Sivas'a, Erzurum'a, Diyarbakır'a ve Ankara'ya tek bir kelimeyi haykırıyordu: GELDİ!

Mors cihazının çıkardığı ses artık bir gürültü değil, bir kalp atışıydı. Anadolu'nun dört bir yanındaki gizli odalarda, lambalı radyoların başında bekleyen yüzlerce memur, bu ritmi aynı anda duydu. İstanbul'un kalbindeki o köhne binadan yayılan bu zayıf elektrik sinyali, bir milletin damarlarındaki kanı ısıtmaya yetmişti.

Smith, cihazın ritmindeki o coşkuyu, o kontrolsüz heyecanı sezdi. Silahına davrandı ama geç kalmıştı. Hasan, kulaklığı masaya bıraktığında yüzünde mağrur bir gülümseme vardı.

"Teğmen," dedi Hasan, sesi hiç olmadığı kadar gür çıkarak. "Mesaj yerine ulaştı. Artık Anadolu konuşacak."

Dışarıda, Boğaz'ın suları güneşin ilk ışıklarıyla parlıyordu. Hasan biliyordu; o sabah sadece bir gemi iskeleye yanaşmamıştı. O sabah, bir tarih sayfası gürültüyle kapanmış ve yeni bir destanın ilk satırı bakır tellerin ucunda yazılmıştı.

Teğmen ve yanındaki askerler orada görev yapan türk memurlara silahlarını doğrultmuşlardı. Birkaç dakika içerisinde silah sesleri ile birlikte Sirkeci'de bulunan Büyük Postane'nin yüksek tavanlı avlusunda Hasan, Raif ve daha birçok isimsiz kahramanın cansız bedeni yatıyordu.

O yiğitler, İstanbul'da bulunan işgalci İngiliz askerlerine belli etmeden Mustafa Kemal ve arkadaşlarının Samsun'a çıkış planını canları pahasına başarıyla yerine getirmişlerdi. O gün Bandırma vapuru ile Samsun'a çıkan Mustafa Kemal'in gözlerindeki çelik mavisi ışıltı ve Hasan gibi kahramanların iradeleri vatanın dört bir yanını saran umutsuzluk havasını dağıtacak türdendi.

O gün Samsun'a ayak basan sadece bir Osmanlı subayı değil, küllerinden yeniden doğmaya yemin etmiş bir halkın sönmeyen ateşli ruhuydu. O iskelede yankılanan her adım sesi, Anadolu'nun en ücra köşesindeki mazlumların kalbinde bir uyanış sebebi olmuştu. Yorgun, bitap ve her yanı yaralı bir imparatorluğun bağrından; "Ya istiklal ya ölüm!" nidasıyla yükselen o eşsiz cesaret, Samsun'un havasını bir özgürlük rüzgarına dönüştürdü. Mustafa Kemal, sırtında vatanın ağır yükü, kalbinde ise sarsılmaz bir tam bağımsızlık aşkıyla o gün tarihin akışını değiştirdi. 19 Mayıs, bir milletin bitti denilen yerden yeniden başlamasının, imkânsız denilenin imanla gerçeğe dönüşmesinin ebedi destanı olarak kalplerimize kazındı.

Erdal BURAK

Gönül Coğrafyasında Bir Menzil: *Dostluk*

Bizim topraklarımızda dostluk, bir isimden ya da bir sıfattan öte, başlı başına bir vefa iklimidir. Batılı "friendship" derken bir çıkar birliğini ya da sosyal bir alışverişi kasteder belki; ama biz "dost" dediğimizde, o kelimenin içine koca bir Anadolu'yu, bir demli çayın buğusunu ve bin yıllık susuşları sığdırırız. Dostluk, bu coğrafyada bir "arkadaşlık" kademesi değil, bir "hemhal" olma makamıdır. Yani karşındakinin hâliyle hallenmek, onun yarasıyla sızlamak, onun sevinciyle rızıklanmaktır.

Eskiler "Dost bî-vefâ, felek bî-rahm, devran bî-sükûn" derken aslında dünyanın bu karmaşasında tek sığınak olarak o sarsılmaz bağı işaret ederlerdi. Hakiki bir dost, insanın kendine söylediği yalanları yüzüne vuran bir yargıç değil; o yalanlara hiç gerek duymayacağınız bir dürüstlük limanıdır. Sait Faik'in o meşhur hikâyelerindeki balıkçıları düşünün... Birbirlerine bakarken aslında denize, kadere ve yoksulluğuna bakarlar; ama o bakışta hiçbir kınama yoktur. Sadece "Anlıyorum," diyen bir derinlik vardır. Bizim edebiyatımızda dostluk, bir mahalle kahvesinde karşılıklı oturup iki saat boyunca tek kelime etmeden dünyanın en derin mevzularını halletmektir. O sessizliğin içine sığan anlam, binlerce ansiklopedinin anlatamadığı bir hayat bilgisidir.

Dostluk, bizim kültürümüzde "emanet" bilincidir. Birinin hüznünü emanet almak, o hüznü kendi bahçende bir çiçek gibi büyütüp acısını dindirmektir. Hani şairin dediği gibi; *"Hangi şehirde olursan ol, dostun olduğu yerdir yurdun."* Bu coğrafyanın mayasında olan o kadim misafirperverlik, dostluğa gelince "ev sahipliğine" dönüşür. Gönül kapısını ardına kadar açıp, anahtarı fırlatıp atmaktır. "Buyur" denmez dosta, "Hoş geldin" denmez; çünkü dost zaten oranın sahibidir, kendinden biridir.

Bugünün dünyasında her şeyin hıza ve tüketime kurban edildiği bir çağda, dostluk hâlâ o eski, kerpiç duvarlı evler gibi direniyor. Paylaşılan bir lokma ekmeğin, birlikte içilen bir acı kahvenin hatırı neden kırk yıldır? Çünkü biz o kahveye sadece su ve çekirdek değil, ömrümüzden parçalar katarız.

Dostluk, sadece iyi günde omuz omuza halay çekmek değil, cenazede en arka safta, hiç konuşmadan omuz vermektir. Birinin düştüğünü gördüğünde "Neden düştün?" diye sormadan, elini uzatıp "Burası topraktır, kalkarız elbet" diyebilmektir. İnsan insanın kurdu değil, insan insanın yurdudur düsturu, bu toprakların en büyük mirasıdır. Ve bu mirasın en değerli mücevheri, "dost" diye hitap edebildiğimiz o bir avuç insandır.

MUSTAFA ERDURMUŞ

Yedek Anahtar

Ellerime tutuşturduğunda bu anahtarı “Lazım olursa…” demiştin. Hiç lazım olmadı. Hep senin açtığın kapıdan, senin gülen yüzünle girdim evine. Senin dostluğunun sıcaklığında geçen günlerde unuttum varlığını. Paslandı cebimde, ben fark etmedim.

Şimdi kapındayım. Çalıyorum zili. Açmayacaksın, biliyorum. Anahtar ilk kez ellerimde ama küskün bana. Çünkü benim bildiğimi o da biliyor. Artık açmaya yüz bulamadığım o kapıyı.

Beren Şahin

DOST

Neden siz farklısınız diğerlerinden?

Neden kendimi size bu kadar açtım ki ben?

Gülü diğer çiçeklerden ayıran neyse,

Ben de sizi sevdim o sebepten.

Hayat devam ederken dört nala,

Yapraklar uçuşurken sokaklarda.

Bir dostun sıcaklığıyla

Kalbim daha bir sarılıyor dünyaya.

Zeynep YARDIMCI

Bir Bedende İki Ruh

Akhilleus ve Patroklos

Bir bağı ne zaman 'dostluk' olarak adlandırmaya başlarız? Ortak zevklerimiz olduğunda mı yoksa ortak acılarımızda mı? Belki de gerçek dostluk; sözlüklerdeki o mesafeli tanımların çok ötesinde, bir başkasının varlığını kendi varlığınla takas edebilme cesaretidir. Çoğu zaman dostluk, sadece 'yanında olan insan' olarak basitleştirilse de gerçek bağlar bu kadar sade değildir. **Bir insan, kendi hayatını bir başkası için tereddütsüzce tehlikeye atabiliyorsa, o ilişki artık iki kişi arasında kalmaktan çıkar; bir bedende iki ruhun yansımasına dönüşür.** İki insanın ruhunun birbirine nasıl düğümlenebileceğini anlamak için gelin tarihin en tozlu ve en hüzünlü meydanına, Troya surlarının önüne gidelim.

Akhilleus'un çocukluk arkadaşı ve ruhunun diğer yarısı olan Patroklos, dostunun onurunu korurken arkadaşlarının yok olmasını engellemek için tehlikeli bir karar verir. Akhilleus'tan onun parıltılı zırhlarını ödünç ister. Planı, bu zırhları giyerek Truvalıları korkutmak ve onları geri püskürtmektir. Akhilleus, derin bir endişeyle bir şart koyarak izin verir: "Sadece gemileri kurtar, şehre kadar gitme."

Ancak Patroklos, savaşın ve zaferin coşkusuna kapılarak uyarılara kulak asmaz ve Truva prensi Hektor tarafından öldürülür. Patroklos'un cansız bedeni ordugaha getirildiğinde Akhilleus için zaman durur. Yenilmez kahraman, dostunun bedenine sarılarak günlerce yas tutar. O ana kadar şan ve şöhret peşinde koşan Akhilleus için artık savaşın anlamı değişmiştir. Onun için mesele artık bir şehir fethetmek değil, yarım kalan ruhunun intikamını almaktır.

Annesi tanrıça Thetis'in yardımıyla yeni zırhlarını kuşanan Akhilleus, adeta bir fırtına gibi sahaya döner. Gözü Hektor'dan başka hiçbir şeyi görmez. Sonunda Truva surları önünde Hektor'u mağlup eder ve öfkesinden dizginlenemez bir halde onun bedenini arabasının arkasına bağlayarak sürükler. Ancak bu büyük öfke bile içindeki boşluğu doldurmaya yetmez.

Hikayenin en derin kırılma noktası ise Hektor'un babası Kral Priamos'un, oğlunun cesedini geri almak için gizlice Akhilleus'un çadırına girmesiyle yaşanır. Yaşlı kral, oğlunu öldüren adamın ellerini öperken, Akhilleus onun acısında kendi babasını ve kaybettiği Patroklos'u görür. İki düşman, kayıpları için birlikte ağlar. Dostluk, Akhilleus'a sadece savaşmayı değil, bir başkasının acısıyla empati kurmayı, yani insan kalabilmeyi öğretmiştir.

Akhilleus, çok geçmeden bir okla topuğundan vurularak öldüğünde geride bıraktığı vasiyet binlerce yıl unutulmayacak bir dostluk nişanı olur: "Kemiklerimizi yakıp küllerimizi aynı altın vazoda birbirine karıştırın." Onlar için dostluk; iki ayrı bedenin, ölümden sonra bile birbirinden ayırt edilemeyecek tek bir öze dönüşmesidir.

Akhilleus ve Patroklos'un hikayesi bize şunu fısıldıyor: **Bir bağ, ancak karşındakinin acısı senin acın olduğunda, onun yenilgisi senin yasın haline geldiğinde gerçekten 'dostluğa' dönüşür.** Birbirinin zırhını giyecek kadar benzer, külleri karışacak kadar bir olabilmektir bu. Belki de derginin bu ayki temasında aradığımız o 'arkadaş kalabilme' hali, kendi kimliğimizden biraz ödün verip bir başkasının ruhuna ev sahipliği yapabilmekten geçiyordur. Sonuçta dostluk, iki ayrı insanın yan yana durması değil; iki ayrı bedenin, hayatın ve ölümün fırtınalarına karşı tek bir nefes gibi çarpmasıdır. Tıpkı o antik vazoda birbirine karışan küller gibi; kimin nerede bitip kimin nerede başladığının artık bir öneminin kalmadığı yerde başlar gerçek dostluk.

Dostluk

Hayat, insanların doluştuğu, kalabalık bir tren veya otobüs yolculuğuna benzer. Kompartımanlar- koltuklar dolar, boşalır; birileri yanınıza oturur, iki durak sonra iner. Bazılarıyla hava durumundan konuşursunuz, bazılarıyla sadece sessizliği paylaşırsınız. İşte bu yolculukta karşımıza çıkan en kıymetli hazine, sadece "yanımızda oturan" değil, "yolun sonuna kadar bizimle aynı hayata aynı pencereden bakabilen" o nadir insanlardır.

Arkadaşlık, bir vitrin gibidir; parlaktır, çoktur ve genellikle belirli şartlara bağlıdır. Ortak bir iş, aynı okul sırası veya bir kahve içimi süren keyifli sohbetler... Arkadaşlıkta "sen" ve "ben" vardır. Ancak dostluk, o vitrinin arkasındaki tozlu depodur. Bir mabed olarak görürsünüz orayı ve oraya herkesi sokmazsınız.

Dostluk, rahat olduğun yerdir. Bir insanın yanında saçmalayabiliyor, en zayıf halinizle ağlayabiliyor ve en önemlisi, sustuğunuzda bile anlaşıldığınızı hissediyorsanız, orada bir dostluğun temelleri atılmış demektir. Şükür edebilirsiniz. Dostu olan şanslıdır. Arkadaşı olan kalabalıktır.

Gerçek bir dost, size sadece duymak istediklerinizi söyleyen bir robot değildir. Aksine, o sizin aynanızdır Herkesin sizi alkışladığı bir hatada, kolunuzdan tutup "Bak, burada yanılıyorsun," diyebilen kişidir dost. Sizi kendinizden koruyan, hatalarınızı yüzünüze çarparken bile elinizi bırakmayandır.

"Dostluk, iki bedende yaşayan bir ruh, iki ruhta yaşayan bir kalptir." – Aristoteles

Günümüzde "takipleşmek" ile "dertleşmek" var artık. Binlerce takipçimiz var ama gecenin bir yarısı çekinmeden arayabileceğimiz isimlerin sayısı parmakla sayılacak kadar az. Belki de yok.

Dostluk, emek ve zaman ister. Bir bitkiyi sular gibi sabırla büyütülmesi gereken bir duygudur. Hız çağında en çok da bu sabrı kaybediyoruz. Dostları bırakın bulmayı bulabilecekken kaybediyoruz, farkında olmadan...

Eğer hayatınızda, başınız sıkıştığında telefon rehberine bakmadan numarasını çevirebildiğiniz, başarınızla sizden daha çok sevinen ve hüzünlendiğinizde "Ne oldu?" yerine "Neredesin, geliyorum," diyen biri varsa; dünyanın en zengin insanı sizsiniz demektir. Bu dünya da yüreği kabarık olan, zengindir.

Dostluk, sırtını yasladığın bir dağdır. Dağ yerinde durdukça, fırtınalar sadece üzerinizden geçer, sizi yıkamaz, unutma.

Erdal BURAK

Maskesiz Arkadaşlık

JD ve Turk

Arkadaşlık, çoğu zaman insanın kendisini en filtresiz haliyle var edebildiği ilişkidir. Bizler kurduğumuz dostluklarda yalnızca bir başkasına yakınlaşmaz aynı zamanda o kişinin bize kattıklarıyla kendi kimliğimizi inşa ederiz. Ortak şakalar, beraber yaratılan ritüeller, kriz anlarında yanı başımızda biten bir ses ya da hiçbir açıklama gerektirmeyen sessizlikler... Tüm bunlar, dostluğu yalnızca sosyal bir bağ olmaktan çıkarıp kişisel bir hafızaya dönüştürür. Bu yüzden bazı arkadaşlıklar zaman geçse bile insanın hayatındaki yerini kaybetmez.

Scrubs dizisinden tanıdığımız JD ve Turk'un ilişkisi de bahsettiğim güvenli dostlukların en güzel örneklerinden birisidir.

JD, genellikle iç dünyasına kapalı ve duygularını yüksekten yaşayan bir karakterdir. Hayal gücü fazlasıyla yüksek ve daimî bir onay ihtiyacı içinde yaşar. Onun için hayat, çoğu zaman anlamlandırılması gerek bir hikâye gibidir. Fakat en yakın dostu olan Turk onun aksine daha dışa dönük, kendisinden emin bir figür olarak belirir. Fiziksel dünyaya daha bağlı ve rasyonaliteyi düşüncelerinin merkezi yapmış bir karakterdir ve serüveni de buna bağlı olarak gelişir.

İkisi arasındaki bu tezatlık ilk bakışta "zıt kutupların çekimi" gibi göze çarpsa da büyük resim bundan biraz daha farklıdır aslında. İki zıt kutbun arasında gelişen bağ, romantize edildiği kadar kolay ilerlemez çünkü farklılıklar beraberinde gelişen ilişkiler her iki tarafın da fedakarlığını ve kalpten emeğini ister. Tıpkı JD ve Turk'un yaptığı gibi: JD, Turk için hislerine sınır koymayı öğrenirken Turk, duygusal derinliğini geliştirerek arkadaşının onay ihtiyacını kapatmaya çalışır. İlişkileri tek taraflı tamamlanma değil karşılıklı bir regülasyon içerir.

JD'nin Turk'e olan bağımlılığının zamanla sağlıklı bir bağlılığa dönüşmesi de aslında bu yüzdendir. Turk, JD'nin kaygılı yanını sevgiyle beslerken ona her zaman kendi sınırlarını da hatırlatır ve zamanla JD, arkadaşıyla kurduğu bağın hangi noktasına tutunması gerektiğini öğrenir. İlişkilerindeki bu asimetri toksik bir noktanın çok uzağında estetik bir piramide evrilir.

JD'nin yaşamı boyunca başarısızlıkla sonuçlanan sosyal ilişkileri onu, insanlarla kurduğu iletişimde kendisini sansürlemeye ve araya gizli bir mesafe koymaya iter fakat Turkle birlikte geçirdiği zaman boyunca şeffaf ve açıktır. Bu durum, ilişkilerinde çoğu erkek arkadaşlıkta nadir görülen bir duygusal ifade alanı yaratır.

Birbirlerine sarılmaktan, temas etmekten ve ortak bir duygusal alanı paylaşmaktan çekinmezler. Toplumda yer eden "erkeklik" normları kırılır, JD'nin hassasiyeti normalize edilir ve arkadaşlıkları ikisi için de duygusal bir güvenli alan olarak konumlanır. Maskesizlik, ilişkilerinin en dikkat çekici yönü haline gelir.

İlişkilerinin zamanla dönüşüp biçimlenmesi de ilişkilerini gerçekçi kılan en başlı unsurlardan birisidir. Turk'un Carla'yla olan ilişkisinin evlilikle taçlanması, önceliklerinin değişmesi ve hayatına farklı sorumlulukların girmesi JD'nin Turk'un yaşamındaki konumunun sarsılmasına ve kendisini daha az değerli hissetmesine yol açar.

Bu noktada dizi, arkadaşlığın statik değil aksine sürekli yeniden tanımlanan bir bağ olduğunu bizlere gösterir. JD'nin kıskançlığı, kırgınlığı ve kabullenişi dostluğun yalnızca iyi anlardan değil değişen ve dönüşen sürece ayak uydurmak için gösterilen çabadan da beslendiğini anlatır.

JD ve Turk, dostluğu idealleştirmeden değerli kılar. Onların ilişkisi kusursuz bir birliktelikle aktarılmaz aksine onları beraber kılan bağ kusurlarla gerçektir. Hayatları farklı düzen ve serüvenlerde gelişirken birbirlerinden vazgeçmemeyi bize gündelik bir sıcaklığın çok ötesinde aktarırlar. Belki de bu yüzden onların dostluğu bir "daima birlikte" sloganından çok "her şeye rağmen birlikte" olmanın hikayesidir.

Beren Şahin

ARKADAŞÇA AŞK:
yakınlık mı, aşk mı?

Psikolojide aşk, tek boyutlu bir duygu değil; farklı bileşenlerin birleşiminden oluşan karmaşık bir yapı olarak tanımlanır. Bu yapıyı en sistemli şekilde açıklayan yaklaşımlardan biri, Robert Sternberg tarafından geliştirilen "**Üçgen Aşk Kuramı**"dır.

Sternberg'e göre aşk, üç temel bileşenden meydana gelir: yakınlık, tutku ve bağlılık. Yakınlık, iki kişi arasındaki duygusal paylaşımı, samimiyeti ve güveni ifade ederken; tutku daha çok fiziksel çekim ve arzuyu kapsar. Bağlılık ise ilişkinin sürdürülmesine yönelik bilinçli kararı ve bağlılığı temsil eder. Bu üç bileşen farklı oranlarda bir araya gelerek aşkın farklı türlerini oluşturur.

Sternberg, bu bileşenlerin kombinasyonuna göre çeşitli aşk türleri tanımlar. Örneğin yalnızca tutkunun olduğu durum "tutkulu aşk" olarak adlandırılırken, sadece bağlılığın bulunduğu ilişkiler "boş aşk" olarak ifade edilir. Üç bileşenin bir arada olduğu ideal durum ise çoğu zaman "mükemmel aşk" olarak görülür. Bunun yanında, yalnızca yakınlığın bulunduğu bir ilişki türü de vardır ki bu, "***arkadaşça aşk***" olarak tanımlanır.

Arkadaşça aşk, adından da anlaşılacağı gibi, derin bir duygusal bağa dayanan fakat tutku ve romantik bağlılık içermeyen bir ilişki biçimidir. Bu tür ilişkilerde kişiler birbirlerini çok iyi anlar, rahatlıkla paylaşım yapar, güven duyar ve birlikte vakit geçirmekten keyif alırlar. Ancak bu yakınlık, romantik ya da fiziksel bir çekimle desteklenmez. Bu nedenle arkadaşça aşk, aslında aşkın bir yönünü taşısa da, klasik anlamda romantik aşkın tüm unsurlarını barındırmaz. Burada baskın olan bileşen yakınlıktır; tutku ve bağlılık ya yoktur ya da oldukça zayıftır.

Günlük hayatta bazen çok yakın olduğumuz, her şeyimizi paylaştığımız insanlara karşı farklı duygular geliştirdiğimizi düşünebiliriz. Hatta bu duyguları "aşk" olarak yorumladığımız da olur. Oysa bu durum çoğu zaman arkadaşça aşkın yarattığı yoğun yakınlık hissiyle ilgilidir. Birine karşı kendimizi bu kadar açık ve güvende hissetmek ve onu hayatımızda vazgeçilmez görmek zihnimizde romantik bir anlam yüklenmesine neden olabilir. Bu yüzden bazı arkadaşlıkların ilişkiye dönüşmesi ya da "Acaba ona aşık mıyım?" sorusunun ortaya çıkması şaşırtıcı değildir. Aslında hissedilen şey çoğu zaman aşkın tutkulu hali değil, derin bir duygusal bağın yarattığı güçlü yakınlıktır.

Arkadaşlık, insan hayatındaki en değerli ve neredeyse kutsal yakınlıklardan biridir; güvenin, samimiyetin ve koşulsuz kabulün en saf halini barındırır. Bu nedenle bazı insanlar için "arkadaşça aşk", fazlasıyla yeterli ve sağlıklı bir ilişki biçimi olabilir. Ancak bu sınır aşılıp ilişki romantik bir boyuta taşındığında, olası bir ayrılık yalnızca bir sevgilinin kaybı değil, aynı zamanda en yakın dostun da yitirilmesi anlamına gelebilir. Bu nedenle arkadaşça aşk; sunduğu derin bağ kadar, sınırları doğru çizilmediğinde büyük kayıplar doğurabilecek hassas bir dengedir.

Aslıhan Ülkü TOPAY

AYNI IŞIĞA BAKANLAR:

ayçiçeği

Doğada bazı şeyler vardır ki; sadece görünüşleriyle değil, taşıdıkları anlamlarla da insanı etkiler. Ayçiçeği de bunlardan biridir. İlk bakışta güneşe yüzünü çeviren sıradan bir çiçek gibi algılansa da aslında içinde derin bir birlik duygusu saklar. Onu özel kılan aynı ışığa tek başına değil, diğerleriyle birlikte bakmasıdır. Bu yönüyle ayçiçeği, dostluğun en sade ama en güçlü anlatımlarından birine dönüşür.

Bir ayçiçeği tarlasına baktığınızda gözünüze ilk çarpan şey muhtemelen renklerin uyumu olacaktır. Renklerin ardında fark edilen de oradaki düzen, ortaklık hissidir. Her biri ayrı bir kökten beslenir, ayrı bir gövdede yükselir; ama yönleri aynıdır. Bu zorunluluk değil, içten gelen bir uyumdur. Arkadaşlık da tam olarak böyledir. Farklı hayatlar, farklı hayaller ama aynı duyguda buluşabilmektir.

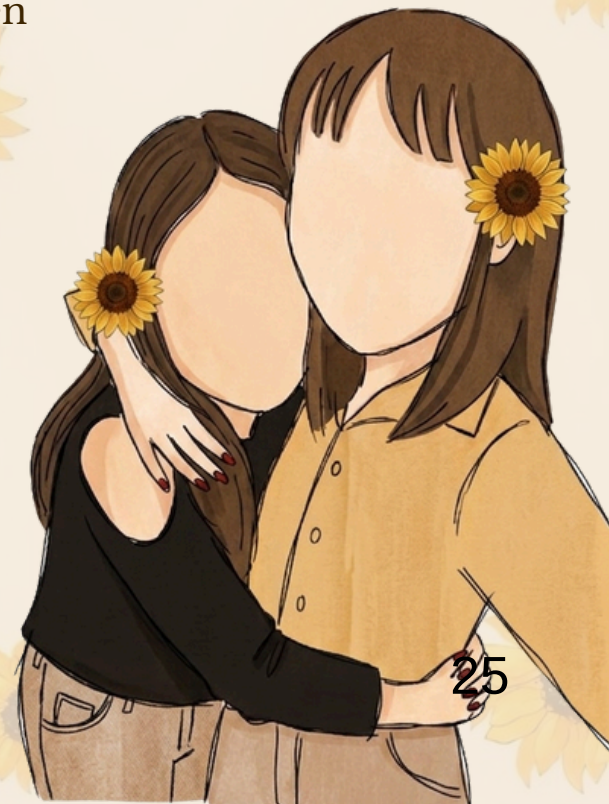
Hayat her zaman herkese aydınlık yüzünü göstermez. Biz yüzümüzü güneşe dönsek de güneşin bize dönmeyeceği zamanlar elbet olacaktır. Bazen insanın içi sıkılır, bazen yolunu kaybetmiş gibi hisseder. Tam da bu anlarda dostluk kendini belli eder. Çünkü gerçek arkadaş sadece iyi zamanlarda değil, karanlığa da yabancı kalmayandır. Ayçiçekleri güneşi görmediği anlarda bile yönünü değiştirmez. Bu bir alışkanlıktan çok bağlılıktır. Dostluk da böyledir; geçici durumlara göre yön değiştirmez.

İnsan ilişkileri çoğu zaman yüzeysel kalır. Kısa süreli, kolayca kopan bağlar.. Oysa gerçek olan, zamanla derinleşen ve kolay kolay kopmayan bir bağdır. Ayçiçeğinin toprağa tutunuşu da böyledir. Görünmeyen ama hissedilen bir sağlamlık vardır. Fırtına ne kadar kuvvetli olursa olsun, kökleri sağlam olan toprağa tutunur, ayakta kalır. Dostluk da emek ister, sabır ister.

Ayçiçeğinin sarısı çoğu kişiye neşe ve sıcaklık çağrıştırır. Asıl etkisi ise hissettirdiği güven duygusundadır. Her sabah aynı kararlılıkla ışığa dönmesi, vazgeçmeyen bir tavrı simgeler. Arkadaşlık da böyledir, iniş çıkışlara rağmen sürdürülür. Zamanla daha da anlam kazanan bir bağdır.

Tüm bu sebeplerdendir ki ayçiçeği, dostluğu anlatmak için en doğru imgelerden biridir. Çünkü o rekabet etmez, gölgede bırakmaz; sadece aynı ışığa birlikte yönelir. Kimse diğerinden daha parlak olmaya çalışmaz, önemli olan aynı aydınlığa ulaşabilmektir.

Gerçek dostluk aynı yolda yürümek değil, aynı duyguda buluşabilmektir.
Ve bazı bağlar, insanı en çok susarken sarar.

Vefa Boza Değildir Efendim

Efendim, şimdilerde bakıyorum da herkesin dilinde bir "arkadaşlık" lafı, bir "sosyallik" telâşı... Kaçının harcıdır o eski, demli dostluklar? Hani o hüzünlendiğinde "Hayrola beyim, yüzünden düşen bin parça!" diyecek, sevindiğinde ise senden evvel bayram edecek o gönüller nerede?

Bana kalırsa dostluk, öyle ilk el sıkışmada, ilk "Merhaba"da peyda olan bir şey değildir. O, hani o meşhur İstanbul lodosu gibi yavaş yavaş içimize işler de ruhumuzun üşüdüğü yerde bizi ısıtıverir. Bir bakarsınız, evvelce sadece "tanıdık" dediğiniz o kişi, sofranızın baş köşesine oturduğu gibi kalbinizin de mülk sahibi oluvermiş...

Her yakınlık kendine bir isim takar elbet. Kimi aşk der, kimi akrabalık, kimi de aynı mahallenin çocuğu... Lakin hepsinin harcında o "dostluk" dediğimiz cevher yoksa, bina dediğin ilk rüzgârda çatırdar. Karı koca arasındakini sadece şehvet sanıyorsanız yanılıyorsunuz... Orada bir de dert ortağı, bir de "yol arkadaşı" yoksa o ev, iki yabancının konakladığı soğuk bir handan farksızdır. Ya o dilsiz can dostlarımız? Bir köpeğin sadık bakışındaki mana, bazen bin kelâmdan şahanedir. O bakışta ne riya vardır ne de hesap...

Peki, bir bağ ne vakit gerçekten dostluğa dönüşür? Bana sorarsanız susmanın yük olmadığı, kelimelerin bittiği yerde gözlerin konuştuğu o demlerde... İnsan, karşısındakinin yanında kendi iç sesini susturmaya lüzum görmüyorsa, işte o vakit dostluğun kapısından girmiş demektir. Dönüşemediği yer ise, menfaatin "Hoş geldiniz!" dediği, samimiyetin "Eyvallah" deyip çıktığı o karanlık dehlizdir.

Hülasa dostluk iki ruhun birbirine ayna tutmasından ziyade iki ruhun tek bir aynada buluşmasıdır. O ayna da dürüstlüktür, vefadır. Vefa demişken... Boza olanından bahsetmiyorum efendim hani o sönmeye yüz tutmuş ama hâlâ içten içe yanan o kadim duygudan bahsediyorum..

Dostluk dediğin ne bir kağıda sığar ne de iki süslü lafa... O, ömür dediğimiz şu kısa faslın en kıymetli nakaratıdır. Eğer kapınız çalındığında 'Kim o?' demeden gönül ferahlığıyla anahtarı çevirebiliyorsanız, ne mutlu size! Eski dostlar, eski şaraplar gibi yıllandıkça kıymetlenir. Kalbinizin anahtarını paslandırmayan, ruhunuza cila olan o güzel dostlara selam olsun. Bizden yana söz bu kadar... Kalın sağlıcakla!

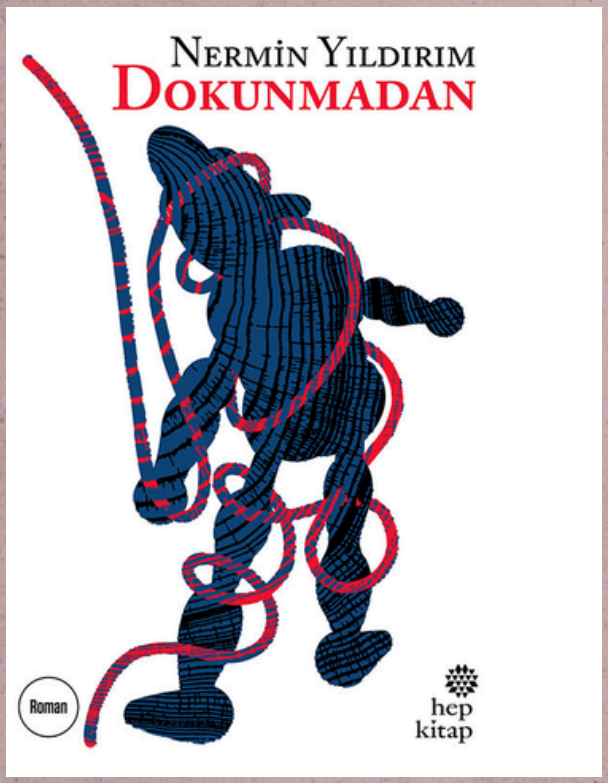

Murat Başaran

Dokunmadan Yaşamak

Bazen koşsak da yetişemeyiz, kaderimizde olmayan yere.
Adalet'in hikayesi de bu geç kalmışlıkların bir hikâyesi gibi.

Nermin Yıldırım'ın "Dokunmadan" adlı romanı, basit bir hikâye anlatmaktansa bir iç hesaplaşmasını anlatıyor bizlere. Adalet, hastalığı nedeniyle çok az ömrü kaldığını öğreniyor kitabın başında. Sonrasında ise koyulan teşhisin hatalı olduğunu ve aslında sağlıklı olduğunu öğrenmesiyle büyük bir rahatlama kaplıyor vücudunu. Fakat şimdi de hayatını sorgulamaya başlıyor. Geçmişine dönüp bakarak "ilk günahını" arıyor. Bulduğu ve çocukluğunda işlediği ilk günahını telafi etmek amaçlı bir yolculuğa çıkmaya karar veriyor ve hikâye burada başlamış oluyor. Adalet'in çıktığı bu yolculuk, temelde geçmişte işlenmiş bir ilk günahı telafi etme çabası gibi görünse de kitabı okudukça anlıyoruz ki kendisine bile açıklayamadığı bir amacı var: affedilmek.

Peki affedecek olan kim?
İnsan hayatı boyunca pek çok hata yapar. Kimi zaman bunların telafisi için çabalarken kimi zaman da umursamadan yoluna devam eder. O umursanmayan hatalar, günü gelip aklımızı yeniden kemirmeye başladığında pişmanlık ele geçirir bizi. Adalet de belki bu yolculuk boyunca birilerinden sadece tek bir şey duymak istiyordu: "Senin suçun değildi." yolun sonuna kadar duymayı beklediği bu cümleyi kimse ona söylemedi. Kendi içerisinde de kendisini bir türlü affedemediği için yolculuğu hiçbir zaman gerçek bir karşılık bulamadı.

"Suçluluk illeti, işlediğim suçlardan daha fazla zorlaştırdı hayatımı. Çünkü suç saklansa da suçluluk kalır."

Adalet'in "ilk günah" olarak adlandırdığı ve bugün olduğu hale gelmesine neden olan o olay belki de o kadar önemli değildi. Ama onun hayatında en çok iz bırakanı da oydu. Çünkü o günah yalnızca bir eylem değil, çocukluğun, yalnızlığın, sessizliğin ve anlaşılmamanın iç içe geçtiği bir kırılma anıydı. Roman boyunca Adalet aslında geçmişindeki hatasını düzeltmeye çalışıyordu. *"Bilmek farkında olmama yetmiyordu."* diyor kitapta. O günah işlenirken davranışın yanlışlığı ne kadar bilinse de bazen olayın özünü fark edemiyor insan. Peki bir günah, gerçekten telafi edilebilir mi? Adalet bunu başarmak için yollara düşüyor. Ama her adımı sanki biraz daha uzaklaştırıyor onu amacından. Sanki her şey en başından belliymişçesine, ulaşılamaz bir şeye ilerliyor.

Romanın en çarpıcı yanıysa okuru hüzün ve umut dolu bir duygu karmaşasında bırakması sanırım. Tam her şeyin yoluna girebileceğine inanırken hikâyede kartlar yeniden dağıtılıyor. Aslında bu durum biraz da hayatın kendisini yansıtıyor. Çünkü hayat beklenmedik olaylarla dolu.

"Dokunmadan" kavramı aslında sadece bir kelime değil, varoluşsal bir boşluğu da ifade ediyor. Adalet, sadece geçmişindeki hatanın ağırlığını değil aynı zamanda hayatı boyunca kimseye gerçekten dokunamamış olmanın ağırlığını da taşıyor içinde. Bu yüzden onun iç hesaplaşması yalnızca bir günahın affından ibaret değil, aynı zamanda hiç yaşamamış gibi yaşadığı düşüncesiyle de yüzleşmiş olması. Belki de Adalet'i en çok sarsan şey ilk günahı değil de ardında hiçbir iz bırakmadan geçmiş olma ihtimaliydi.

"Her uzvum tamamdı fakat ben eksiktim. Kimsenin omzuna dokunmamıştı elim. Omuz vermeden, gözyaşı silmeden, kalp ısıtmadan, el uzatmadan, dünyaya da içindekilere de zerrece dokunmadan, çoktan sönmüş bir ruh gibi yaşayıp gitmiştim."

Kitap bittiğinde bir noktada biz de kendimizi sorgulamaya başlıyoruz. "Bu hayatta kime dokundum?" sorusunu sorabiliyor olmamız belki de bir şeyleri düzeltebilmek için atabileceğimiz ilk adımımız olur. Ve bu ilk adım, gideceğimiz yeri tamamen değiştirebilir.

Şehriye Mualla Aytaç

Bizim Dostluğumuz

Riyâsız ve çıkarsız seviyorum seni ben ki
Doğrulukla, dürüstlükle, mutlak samîmîyetle
Destek ve güç veriyorsun, devim yanında sanki
Ben denge, sen kontrol, yürüyoruz hâkimiyetle

Dostluğumuz ameldedir. Değil sadece dilde
Binası ahlâk, saygı, güven, inanç var temelde
Her zelzele ile sarsılabilir, muhtemel de;
Fakat ykılamaz, durur ayakta azâmetle

Hakkını verir hak sahibine, dengeyi sağlar
Zâlimin karşısında durur, zulme kılıç sallar
Barışçıl yollarla küsleri birbirine bağlar
Biter meşgûliyet; kinle, kavgayla, husûmetle

"Özgürlük, eşitlik, adâlet olmalıdır" der ki;
Dil, dîn, kültür, bir arada yaşasınlar ister ki
Saygı duyar her görüşe, ayırmasın yeter ki
Bizim dostluğumuz halklar gibidir hükûmetle

Kuşun yuvasına dal, yaprak düşmandan gizleyen
Dağlarda zirve güneşin doğuşunu izleyen
Özlemle beklenen yağmurdur toprağı düzleyen
Zahmetle açan tohum, büyüyen çiçek rahmetle

Duygudur, düşüncedir, yalnızlıktır ve çiledir
Disiplindir, terbiyedir, kemâle vesîledir
Nefsin mertebeleri ile hep mücâdeledir
Seyâhattir mânevî iklimlerde riyâzetle

Belki ilk bakış, belki arkadaşlık, dostluk kat'i
Düğümlendik, hiçbir zaman düşünmedik firkati
Bizim dostluğumuz sönmeyen nûrdu, hakîkatti
EBEDÎ der: Görmeyen gözlere hikmet, ibretle...

Ozan Ebedi

Green Book

Green Book, ilk bakışta ırkçılığı anlatan bir film gibi görünse de aslında insanın içini ısıtan bir dostluk hikâyesi. Film boyunca sadece Amerika'daki ayrımcılığı değil, birbirinden tamamen farklı iki insanın zamanla birbirini anlamasını ve birbirlerinin hayatına dokunmasını izliyoruz. Bence filmi bu kadar özel yapan şey de tam olarak bu.

Tony ve Dr. Don Shirley, karakter olarak birbirlerinin tam zıttı. Tony daha kaba, eğlenceli ve hayatını günlük koşuşturmayla geçiren biri. Dr. Shirley ise sakin, disiplinli ve oldukça entelektüel bir sanatçı. İlk başta yan yana bile duramayacak insanlar gibi görünüyorlar. Ama çıktıkları yolculuk ilerledikçe aralarındaki mesafe yavaş yavaş kayboluyor. Bir süre sonra sadece şoför ve patron olmaktan çıkıp birbirine gerçekten değer veren iki insana dönüşüyorlar.

Filmde en dikkat çeken şeylerden biri, dostluğun insanları değiştirebilmesidir. Tony daha anlayışlı biri hâline gelirken Dr. Shirley de kendisini insanlara karşı daha açık ifade etmeye başlar. Dostluk için iki taraf da bazı güçlü huylarını törpülüyor ve törpüledikçe birbirlerine iyice yakın hissetmeye başlıyorlar. Ve birbirlerinin eksik yanlarını da özenle kapatarak güçlü bir dostluk kurmuş oluyorlar. Filmin en güzel taraflarından biri de insanların birbirini tanıdıkça değişebileceğini göstermesi olsa gerek.

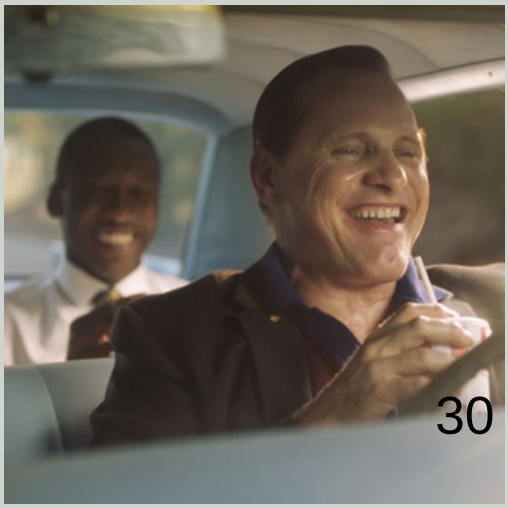
Green Book, hem düşündüren hem de izlerken iyi hissettiren filmlerden biridir. İzleyiciye insanların farklılıklarına rağmen birbirlerini anlayabileceğini ve gerçek dostluğun birçok engeli aşabileceğini gösterir.

Huriye Çil

KUZEY YILDIZI

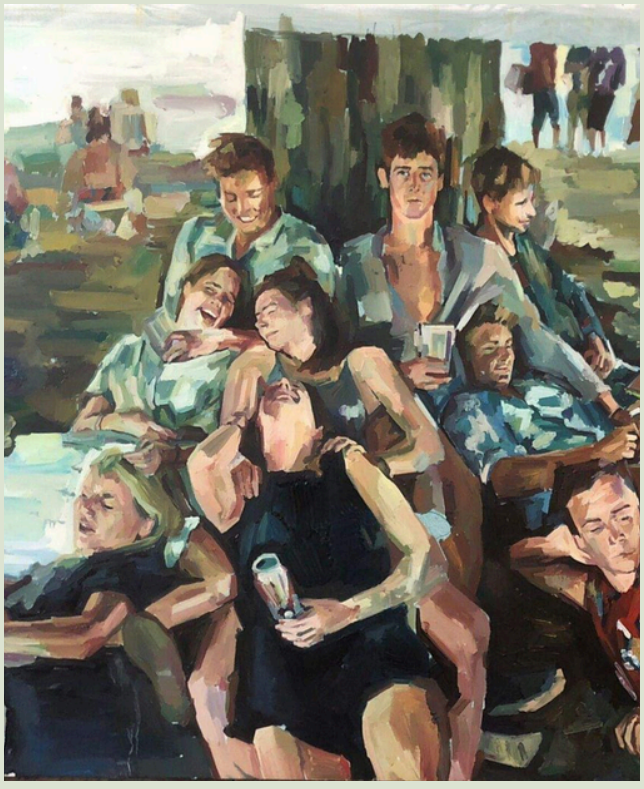
İnsanoğlu çoğu zaman kesin yargıların peşindedir. Hayatta karşımıza çıkan birçok ihtimale, bizi oradan oraya sürükleyen olasılıklara ve yaşam boyu ışığı gözümüzü alan binbir farklı pencereye rağmen günün sonunda kendi dört duvarımızın arasına girdiğimizde olgular, bizim için sınırları çoktan çizilmiş ikiliklerden ibarettir. Güzel vay çirkin, doğru veya yanlış, iyi veya kötü...

Gözümüz mü görmek istemez yoksa kalp mi üzerine düşünmeyi seçmez bilmiyorum fakat yaşam, bu karşıtlıkların ötesinde çok daha fazla ihtimale sahip çıkar. Hepsini kendi çukurunda bir hazine gibi saklar, bir bebek gibi büyütür ve vakti geldiğinde vicdan kervanımıza eklenecek pahada fazla bir yük gibi karşımıza çıkarır.

Dostluğun dolaşımı da bu yolda şekillenir çoğu zaman. İyi insanlarla arkadaş olunur, kötülerden uzak durulur. Peki insan neye göre iyi veya kötüdür? Bir çocuğun kalbinden çıkıp gelen kötülük gerçekten onun maneviyatının mı bir parçasıdır?

Ağaç yaşken eğilir, sözü toplumumuzda fazlaca kabul görür ki bir noktada doğrudur da fakat yeni yeşermiş taze bir dalı büküldüğü karanlıktan çıkarıp güneşe, gökyüzüne çevirmek de yine aynı toplumun bağrından kopup gelir. İnsanın yaşantısına giren bir dost, tıpkı zifiri bir gecenin ortasında beliren cesur bir Kuzey Yıldızı gibi o dalın köklerinin kirinden arınıp kendi ferah toprağının yolunu bulması için bir ışık olur.

Dostluk her şeyi kurtaramaz belki. Her yarayı iyileştiremez, her karanlığı dağıtamaz. Ama bazı çok ince, kuş kanadına benzer dokunuşlar; zor anında başını koyabileceğin bir omuz, beklemediğin anda gelen tatlı bir mesaj, ismini çağıran neşeli bir ses değişimin saklı ama hissedilir adımlarındandır.

Dostluk, bir insanın içindeki karanlığa karşı kurulmuş en sessiz savunmadır. Birisinin “ben buradayım” demesi bazen bir düşüncenin yönünü değiştirmek için yeterlidir çünkü insan, kendisini başka bir varlığın sıcaklığına ait hissettiği yerde hayat bulur, kök salar.

Uzaklık ve yakınlık fiziksel ibarelerle ölçülemez. Aynı sırada birbirine değen iki dirsek arasındaki mesafe kalbin kalbe hissettiği yakınlığın önüne geçtiğinde insanın göğsünde kazılmaya başlayan çukur, karanlığa adım atmak için kapanan ilk penceredir.

Bir insanın her gün bakışlarının değdiği yüzlere, kulağına çalınan seslere karşı hiçbir içsel tereddüt duymaması, yavaş yavaş aşınan sınırların sonucu, kalbinde yeşermeyen tohumların çorak toprağıdır.

Kimsenin kimseyi gerçekten tanımadığı, kimsenin bir başkasının hayatında yer edinmediği bir gerçeklikte insanlar birbirlerinin hikayelerine uğramadan, birbirlerinin varlığını üstelemeden yaşar. Karanlığın yavaş yavaş baş göstermeye başladığı böyle bir dünyada insanlar için karşısındaki, kökleri toprağa salınmış bir yaşamdan çok ardı olmayan bir görüntüdür.

Ve temeli kalpte oturmamış silik bir görüntüye zarar vermek çoktan bizden bir parça olmuş, ışığı tepede bir hayata zarar vermekten daha kolaydır.

Dostluk, bu boşluğu doldurmak için ortaya çıkar. İnsanlar arasına üzeri saygı bağlarıyla örülmüş görünmez ama güçlü bir sınır halatı yerleştirir. O sınır, şiddetin ve tahakkümün aşamayacağı türden bir çizgidir.

Belki dünyayı değiştiremeyiz ama bir insanın dünyasında küçük bir pencere açabiliriz ve bazen bir insanın dünyasında açılan o pencere sandığımızdan çok daha büyük bir aydınlığa kucak açabilir.

Beren Şahin

Dostlukla Filizlenen Yaşam

Vera günlerdir aynı koltukta oturuyordu. Perdeler yarı aralıktı ancak içeri süzülen ışık bile ona fazla geliyordu. Odanın içinde ağır bir sessizlik vardı. Duvarda asılı o eski saatin tiz sesi bile sanki onun acısına saygı duyar gibi durmuştu. Büyükbabasının yokluğu; sadece bir kayıp değil, içinden koparılmış bir parça gibiydi. Nefes almak bile yoruyordu onu. Kolları bedenine ait değilmiş gibi ağırdı, bazen bir bardak su almak için bile yerinden kalkamıyordu. Saatler geçiyor ama zaman Vera için hiç ilerlemiyordu.

Vera'nın eski ahşap kapısı her gün aynı saatte çalıyordu. İlk gün Vera açmamıştı. İkinci gün de... Üçüncü gün kapının önünden gelen tanıdık sesi duydu.

"Benim, Çisil. Açmayacağını biliyorum ama sen de şunu bil ki ben buradayım."

Kapı açılmadı ama Çisil gitmedi. Eşiğe oturdu, kapının ardından konuşmaya başladı. Vera ile çocukluk anılarından, birlikte kurdukları hayallerden, bir gün taşınmak istedikleri o sahil kasabasından hiç bıkmadan bahsetti. Vera kapının ardında dizlerinin üzerine çökmüş sessizce en yakın arkadaşının anlattıklarını dinliyordu. Bir süre sonra gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Günler sonra ilk kez bir parça huzur hissetmişti.

Sonraki gün, aynı saatte çalan kapıyı araladı. Çisil içeri girdiğinde hiçbir şey söylemedi. Vera'nın yanına oturdu. Ne "Geçecek." dedi, ne de "Güçlü ol." Sadece oradaydı. Bazen saatlerce hiç konuşmadan oturuyorlardı. Bazen Çisil anlatıyordu, Vera sessizce dinliyordu. Bazen de Vera ağlıyordu ve Çisil onun gözyaşlarını usulca siliyordu.

"Sen böyle değilsin," dedi bir gün Çisil yumuşak bir sesle.

Vera başını kaldırmadan fısıldadı: "Artık öyleyim."

Çisil hafifçe gülümsedi. "O zaman birlikte değiştiririz."

O günden sonra Vera, hiçbir gün yalnız kalmadı. Yemek yemediği günlerde Çisil yanında oturup küçük lokmalarla onu ikna etti. Perdeleri açtı, evi havalandırdı, Vera'yı kısa yürüyüşlere çıkardı. Bazen direndi Vera, bazen tamamen sustu. Ama Çisil hiç vazgeçmedi. Onun isteksizliğini de suskunluğunu da olduğu gibi kabul etti.

"Bir gün," diyordu Çisil, gözlerinin içine bakarak, "Sen bu günleri hatırlayıp ne kadar güçlü olduğunu fark edeceksin."

Vera başını iki yana sallıyordu. "Ben güçlü değilim."

Çisil ise dostunun elini daha sıkı tutuyordu. "O zaman birlikte güçlü oluruz."

Ve gerçekten öyle oldu. Vera önce küçük şeylerle başladı. Sabah yataktan kalkmak, aynaya bakmak, saçlarını taramak gibi ufak adımlardı bunlar ama gün geçtikçe tekrar yaşadığını hisseder olmuştu. Sonra bir gün kahve yaptı kendine. Bir başka gün, pencereleri sonuna kadar açtı. İçeri dolan temiz hava, sanki içinde bir şeyleri yerinden oynattı.

Zamanla adımları büyüdü. Hayallerini hatırladı. Çisil hep yanındaydı. Her düştüğünde kaldıran, her vazgeçtiğinde yeniden başlatan oydu.

Yıllar geçti. Vera; kendi ayakları üzerinde duran; başarılı, güçlü bir kadına dönüştü. Küçüklüğünden beri hayal ettiği mesleği yapmaya başladı, evlendi. Vera'nın bir zamanlar yaşadığı bunalımı bilen herkes onun bu değişimine hayran kaldı ama kimse o gücün ardındaki sessiz desteği, o bitmeyen dostluğu tam olarak bilemedi.

Çisil, Vera'nın yaşadığı buhranlı dönemde olduğu gibi mesleğine başladığında ve herkesin imrendiği o başarılı kadına dönüştüğünde de yanındaydı. Vera, sevdiği adamla nikah masasına otururken şahidi olarak mutluluk gözyaşlarıyla karışmış bir sevinçle onu izliyordu. Her adımlarını beraber atıyor, tıpkı gençliklerinde olduğu gibi yetişkinliklerinde de birlikte vakit geçiriyorlardı.

Ta ki bir gün, Çisil artık hiç yan yana olamayacakları kadar uzaklara gidene kadar.

Bir Kasım akşamı, yaz sıcaklığı yerini usul rüzgarlara bırakırken Vera Çisil'i kaybettiğinde dünya yine onun için bir anlığına sustu. Tıpkı o eski günlerdeki gibi... Çisil'in yokluğu, Vera'nın kalbinde derin bir boşluk bıraktı. Bu acı, büyükbabasını kaybettiği günkü kadar keskin ve yakıcıydı. Ama bu sefer Vera yere çökmedi. Gözyaşlarını sildi, derin bir nefes aldı. Çünkü biliyordu ki Çisil, onun yeniden karanlığa gömülmesini istemezdi.

Çisil'in "Birlikte güçlü oluruz" diyen o umut dolu sesini anımsadı Vera, buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. Artık o gücü tek başına taşımak zorundaydı.

O günden sonra Vera, sadece kendi hayallerini değil, Çisil'in yarım kalan hayallerini de yaşamaya başladı. Gitmek istedikleri yerlere gitti, yapmak istediklerini yaptı. Eşiyle beraber bir sahil kasabasına yerleşti. Her yeni adımda ve her başarıda, içinde bir yerlerde Çisil'in gülümsemesini hissetti. Onun bıraktığı sevgi, Vera'nın yolunu aydınlatan bir ışığa dönüşmüştü.

Takvim yaprakları hareketine devam etti.

Bir akşam, mutfakta yemek hazırlarken evin içine yayılan sıcaklık, Vera'nın içini huzurla doldurdu. Hayat artık acıdan ibaret değildi; anılarla ve sevgiyle devam eden bir hikayeyle doluydu.
Salona doğru seslendi, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle.

"Çisil, yemek hazır kızım!"

Küçük bir kız koşarak geldi. Gözleri ışıl ışıldı, gülüşü içini ısıtıyordu. Vera diz çöktü, kızına sarıldı. O an kalbine tarifsiz bir sıcaklık yayıldı.

Bazı insanlar bu hayattan geçip giderdi ama bıraktıkları sevgi, başka bir kalpte ışıltısını sürdürürdü.

Ve Vera biliyordu: Dostluk adı verilen bağ, bazen bir insanın hayatını kurtarır bazen de o hayatın içinde sonsuza kadar yaşamaya devam ederdi.

Aslıhan Ülkü TOPAY

Sarırım Yıldız Kaydı

Hepimiz dönem dönem zor zamanlardan geçer, aşılması güç durumlarla karşılaşırız. Özellikle ergenlik gibi oldukça çalkantılı geçen dönemlerde, zaten hiç anlaşılmıyormuşuz hissiyle savaşıyorken her durumu aile bireylerimize açmak mümkün olmuyor belki de. Ama bazen öyle insanlar vardır ki nasıl kan bağınız olmadığına şaşırırsınız. Arkadaşlıktan bahsetmiyorum; dost, bunun çok daha ötesinde.

Biraz ailedir dost. Canı yansa senin canın yanar; bir noktada derdi derdin, sevinci sevincin olur. Ona kötülüğü dokunanın, sana kötülüğü dokunmuş gibi hissedersin. Dost deyince kafamda çalan melodileri keşke size dinletebilsem. İçimi kıpır kıpır yapıyor bu bağ benim. Zihnimde canlanan her an, kendi kendime gülmeme neden oluyor. İçim huzur doluyor. Belki biraz da aşktır dost.

Çok şanslı bir kişilik olarak tanımlamam kendimi. Ama o kadar güzel dostluklara sahibim ki bazen düşünürüm: Dünya üzerinde böyle dostluklar varmış, bir de üstüne gelip beni bulmuş. Ne büyük şans!

Başardığım, başaramadığım, bazen üstesinden gelip bazen tamamen batırdığım her durum ve olayda tüm benlikleriyle arkamda durup bana benden çok inanan, gözlerim dolsa benden önce ağlayan, kişiliğimi hiçbir maskenin ardına saklamadan yanlarında tamamen kendim olabildiğim tüm dostlarımı, bu kavram üzerine yazarken anmadan geçmek istemem.

Başta da dediğim gibi hayatlarımız her zaman stabil ilerlemez. Hayatımın en dipte ve belki de artık oradan çıkılamaz hissettiğim döneminde, kelimenin tam anlamıyla hayata geri döndüysem bu, elimi bir saniye bırakmayan dostlarım sayesindedir. Aile değiller belki ama kesinlikle yuvalar.

Kalben'in dediği gibi: "...İhtiyacınız olduğu için değil sevdiğiniz için insanlarla birlikte olun, onlarla mutlu olduğunuz için birlikte olun..." Bu kadar mutlu olduğum insanları bana verdiği için teşekkür ederim hayatıma.

Aslına bakarsanız dost dediğimiz kişi biraz da bizim yansımamızdır. Bazen kendimize söylemeye cesaret edemediğimiz gerçekleri onlarda görürüz. Bazen sevdiğimiz insanların davranışları sessizce etki alanımıza girer ve bizde o davranışı değiştiririz. Fark etmeden birbirimize dönüşürüz belki de. Doğru dost bu yüzden bu kadar önemli değil mi zaten?

Biliyorum, insan ilişkileri her zaman bu kadar sağlıklı olmuyor. Bazen kendinizi bu kadar güvende hissettiğiniz alan canınızı yakıyor. Ancak alınan bazı yanlış kararlar veya yaşanan bazı yanlış insan ilişkileri bu kavramı kirletmemeli. Yıldızınızı parlatacak dostlar bulmanız dileğiyle!

Sen konuşmasan da
Ben anlarım çünkü en iyi ben tanırım seni
Ben anlarım sakladın silinmedi
Duvarların sağlam yıkılmaz sanıyorsun
Sen öyle zannet ben anlarım
- Multitap / Ben Anlarım

Ebrar Yıldırım

Ahde Vefa Vakti

Bu dem-i vefada hatırınla dirildim,
Derdimi dert neşemi bin ettin
Sadık bir muhabbetin izinden geldin
Zaman geçse, yollar ayrı düşerse bir gün
Toprağa dokunsa tenin, bakamasak bile aynı göğe
Bil ki baki bizde bu dostluğun nişanı
Hatasız kul olmaz, hatanla dost bildim seni
Ahde vefa vakti.

Ali Koray Çimen

PARASOSYAL SIĞINAK VE DOSTLUK

ekranın soğuk parıltısında
yüzün kabarır kalbime.
“yakınlık” diyorum buna,
piksel kümeleri
ellerimden kayıp
tenime değecekmiş gibi.

yorumlarda bir beğeni çakar
emojiler dizerim,
“beni fark etti” diye
kendi saflığıma alkış tutarım.
meğer fark edilen
bir istatistik sadece,
mavi tikli hiçliğin
bomboş yankısı.

canlı yayında adımı okursa
cam kanatlı bir kuş havalanır içimden.
ve ben
algoritmanın tesellisinden
aşk çıkarmaya çalışırım.

sen uyurken
aynı videoyu döndürür dururum
kendimi özel sanarak.
oysa tek gerçek
ekranın kardığı karedeki
sessiz yorgunluk dekoru,
göz altlarının moruna tutunduğum.

yokluğunu bile
varlık gibi hissederim,
karanlık bir oda gibi
cebimde taşırım.

ben seni büyütmüşüm,
yalnızlığımın sahnesinde
sahte bir yakınlığın gölgesine düşüp.
rol arkadaşım var sanmışım,
oynayan tek kişi benken.
perde kapanmış çoktan,
görünmez alkışlarla dolu bu tiyatroda

Dr. Osman AKÇAY

Ayın Rengi:
Turuncu

Turuncu; birçoğumuzun izlemeyi sevdiği gün batımlarında, gökyüzünün günle vedalaşırken sesini kısarak bıraktığı o sıcak renktir.

Ne kırmızının yakıcı iddiasına sahiptir ne de sarının saf parlaklığına... İkisinin arasında kurulmuş ince bir denge, yumuşak ama canlı bir geçiştir.

Gün batımında turuncuya bakmak, zamanın bir anlığına yavaşlaması gibidir. Sanki dünya birkaç saniye nefesini tutar ve gökyüzü, günün bütün yorgunluğunu usulca ışığa yöneltir.

Eski inanışlarda turuncu, yaşam enerjisinin ve dönüşümün rengi olarak kabul edilmiştir. Budist rahiplerin turuncu kıyafetleri, dünyadan kopuşu değil; dünyanın içinden geçerek arınmayı temsil eder. Yani turuncu, hem burada olmayı hem de içsel bir yolculuğu aynı anda anlatır. Bu inanış, geçmişten günümüze pek çok toplumda varlığını sürdürmeye devam eder.

Bu rengin en dikkat çekici yanı, sessiz bir şekilde var olabilmesidir. Kendini zorla göstermez ama gözün ona kaymasını engelleyemez. Neşeyi bağırmadan taşır, sıcaklığı abartmadan hissettirir.

Belki de bu yüzden turuncu, bir renk olmaktan çok bir geçiş; gündüz ile gece arasında ve bitiş ile başlangıç arasında duran ince bir çizgidir.

Aslıhan Ülkü TOPAY

MAYIS AYINDA BURÇLAR

Mayıs ayı, baharın en canlı ve en hissedilir dönemlerinden biri olarak gökyüzünde de güçlü etkiler barındırıyor. Boğa sezonunun getirdiği sakinlik ve güven arayışı, hayatımızda daha sağlam adımlar atma isteğini artırıyor. Ayın ilerleyen günlerinde İkizler enerjisinin devreye girmesiyle birlikte iletişim, hareket ve sosyal hayat hız kazanıyor. Bu ay, hem içsel dengeyi kurmak hem de dış dünyayla daha aktif bağlar kurmak arasında bir geçiş süreci sunuyor. Mayıs, yavaş başlayan ama giderek hızlanan enerjisiyle fırsatları da beraberinde getiriyor. Dengeyi kuranlar için oldukça verimli ve keyifli bir ay olabilir.

BOĞA BURCU (20 Nisan - 20 Mayıs)

Gökyüzü Teması:

Mayıs ayı Boğa sezonuyla birlikte sizin ayınız! Güneş'in burcunuzdaki etkisiyle kendinizi daha güçlü, görünür ve enerjik hissedeceksiniz. Venüs desteği çekiciliğinizi artırırken, ayın sonlarına doğru iletişim trafiği hızlanabilir. Bu dönem, hem kendinize hem hedeflerinize odaklanmanız için oldukça destekleyici.

Kişilik:

Boğalar bu ay kendinden emin, kararlı ve dikkat çekici bir enerji yayıyor. İsteklerinizi daha net ifade edebilir, sınırlarınızı daha güçlü çizebilirsiniz. Ancak zaman zaman inatçılık artabilir; esnek olmak sizi daha da ileri taşıyacak.

Akademik Hayat:

Akademik anlamda verimli ve üretken bir dönem. Odaklanma gücünüz yüksek, bu da sizi başarıya yaklaştırıyor. Özellikle projeler, sunumlar ve tamamlanması gereken işler için oldukça uygun bir ay. Planlı ilerlemek kazanç sağlayacak.

Aile Hayatı:

Aile içinde daha sıcak ve destekleyici bir atmosfer söz konusu. Sevdiklerinizle daha fazla vakit geçirmek isteyebilirsiniz. Küçük fikir ayrılıkları yaşansa da genel olarak huzur ve denge hakim olacak.

Aşk Hayatı:

Aşk hayatınızda çekiciliğiniz zirvede! İlişkisi olan Boğalar daha romantik ve tutkulu bir dönem yaşayabilir. Bekar Boğalar için ise yeni tanışmalar oldukça olası. Ancak duygusal konularda sahiplenici tavırlara dikkat etmek gerekebilir.

İKİZLER BURCU (21 Mayıs – 21 Haziran)

Gökyüzü Teması::
Mayıs ayının ilk yarısı daha içe dönük ve hazırlık enerjisi taşırken, ayın sonlarına doğru Güneş'in İkizler burcuna geçmesiyle birlikte sahne sizin oluyor. Enerjiniz yükseliyor, iletişim ve sosyal hayat hız kazanıyor. Bu süreçte yeni başlangıçlar gündeme gelebilir.

Kişilik:
İkizler burçları bu ay iki farklı ruh hali arasında gidip gelebilir. Ayın başında daha düşünceli ve içe dönük hissederken, sonlara doğru daha enerjik, konuşkan ve dışa dönük olacaksınız. Bu değişim sizi yenilenmiş hissettirecek.

Akademik Hayat:
Akademik konularda ayın ilk yarısı toparlanma ve hazırlık süreci gibi ilerleyebilir. Ayın sonlarına doğru ise performansınız artıyor. Sunumlar, sınavlar ve grup çalışmaları için oldukça aktif ve başarılı bir dönem sizi bekliyor.

Aile Hayatı:
Aile içinde zaman zaman mesafe ihtiyacı hissedebilirsiniz. Kendi alanınıza çekilmek isteyebilirsiniz, bu oldukça normal. Ayın ilerleyen günlerinde ise iletişim artacak ve ilişkiler daha dengeli bir hale gelecek.

Aşk Hayatı:
Aşk hayatında dalgalı ama heyecanlı bir süreç söz konusu. Ayın başında duygularınızı netleştirmekte zorlanabilirsiniz. Ancak ay sonuna doğru flört enerjiniz yükseliyor, yeni tanışmalar ve hareketlilik artıyor. İlişkisi olan İkizler için ise iletişim belirleyici olacak.

Aslıhan Ülkü Topay

Sen Hangi Arkadaşsın?

Herkes arkadaşlıkta farklı bir rol üstlenir: Kimi destek olur, kimi eğlenceyi başlatır, kimi yol gösterir, kimi ise sessiz ama güçlü bir bağ kurar. Peki sen hangisisin?

Bu test, arkadaşlık tarzını keşfetmeni ve ilişkilerde nasıl bir iz bıraktığını görmeni sağlayacak. Sorulara içinden geldiği gibi cevap ver ve en baskın yönünü öğren!

1. Arkadaşın moral olarak çok kötü, ne yaparsın?
A) Yanına gider, sarılır ve uzun uzun dinlerim.
B) Dışarı çıkarıp kafasını dağıtırım.
C) Sorunun kaynağını bulup çözüm üretirim.
D) Mesaj atarım, yanında olduğumu hissettiririm.

2. Birlikte plan yapıyorsunuz, senin rolün ne olur?
A) Herkes rahat etsin diye detayları düşünürüm.
B) En eğlenceli aktiviteyi ben bulurum.
C) Programı mantıklı şekilde organize ederim.
D) Bana uyarsa katılırım, çok karışmam.

3. Arkadaş grubunda genelde nasıl bilinirsin?
A) Dert ortağı.
B) Enerji kaynağı.
C) Akıl veren.
D) Sakin ama güvenilir.

4. Arkadaşın sevgilisinden ayrıldı…
A) Yanında olur, birlikte ağlarım.
B) “Boşver, eğleniyoruz!” deyip dışarı çıkarırım.
C) Neden bittiğini analiz ederim.
D) Alan tanırım ama ihtiyaç duyarsa oradayım.

5. Tatil planı yapılıyor, sen…
A) Herkesin mutlu olacağı planı kurarım.
B) En eğlenceli yeri seçerim.
C) Bütçe ve mantığa göre plan yaparım.
D) Kalabalık olmazsa gelirim.

6. Arkadaşın sana geç saatte mesaj gönderdi.
A) Hemen cevap veririm.
B) Uyanıksam muhabbeti uzatırım.
C) Önemliyse o an cevap veririm.
D) Sabah dönsem daha iyi olur diye düşünürüm.

7. Sır saklama konusunda nasılsın?
A) Asla kimseye söylemem.
B) Çok yakınlarıma biraz anlatabilirim.
C) Birilerine söylemem gerekiyorsa, söylerim.
D) Bana güvenildiyse sonsuza kadar bende kalır.

8. Arkadaş ortamında en çok ne yaparsın?
A) Herkes iyi mi diye kontrol ederim.
B) Şakalar yapar, ortamı coştururum.
C) Sohbeti yönlendiririm.
D) Sessizce izlerim, arada dahil olurum.

9. Bir arkadaş grubunda tartışma çıktığında…
A) Ortamı yumuşatırım.
B) Konuyu dağıtırım.
C) Haklıyı bulmaya çalışırım.
D) Araya girmeden gözlemlerim.

10. Arkadaşın bir hata yaptı…
A) Kırmadan doğru olanı anlatırım.
B) Çok takmam, güler geçerim.
C) Açıkça yanlışını söylerim.
D) Kendi fark etmesini beklerim, etmezse uyarırım.

11. Sana en uygun cümle hangisi?
A) “Ben buradayım, yalnız değilsin.”
B) “Hadi kalk, eğleniyoruz!”
C) “Gel bunu mantıklı düşünelim.”
D) “Her zaman yanındayım ama kendi alanım da önemli.”

12. Arkadaşların seni neden sever?
A) Şefkatli olduğum için.
B) Eğlenceli olduğum için.
C) Akıllı olduğum için.
D) Güvenilir olduğum için.

13. Bir arkadaşın başarısız oldu…
A) Moral veririm.
B) Moralini yükseltirim, eğlendiririm.
C) Nerede hata yaptığını analiz ederim.
D) İsterse konuşurum, zorlamam.

14. En çok hangi ortam sana uygun?
A) Samimi, duygusal sohbetler.
B) Kalabalık ve eğlenceli ortamlar.
C) Derin ve anlamlı konuşmalar.
D) Sakin, az kişiyle ortamlar.

15. Arkadaşlık senin için ne demek?
A) Koşulsuz destek.
B) Birlikte eğlenmek.
C) Birbirini geliştirmek.
D) Güven ve sadakat.

Şimdi verdiğin cevaplara tekrardan göz at! Çoğunlukta seçtiğin şıkka göre hangi arkadaş tipi olduğunu öğren.

A Şıkkı: Destekleyici, Anaç Arkadaş

Sen, bir arkadaş grubunun kalbisindir. İnsanlar zor zamanlarında ilk seni arar çünkü sen yargılamadan dinlersin, gerçekten anlarsın ve yanında olursun. Empati gücün çok yüksek; karşındakinin ne hissettiğini sezmekte neredeyse içgüdüselsin.

Seninle arkadaş olmak, birinin hayatında "güvende hissetmek" demektir. Küçük detayları fark edersin: birinin ses tonundaki değişimi, gözlerindeki yorgunluğu… Ve bunu fark ettiğinde asla görmezden gelmezsin.

Ama bazen kendini unutma eğilimin olabilir. Hep başkalarının yaralarını sararken kendi ihtiyaçlarını geri plana atabilirsin. Unutma, sen de en az onlar kadar ilgi ve şefkati hak ediyorsun.

B Şıkkı: Eğlencenin Dibine Vuran Arkadaş

Sen, ortamın enerjisisin! Girdiğin yerde hava değişir, insanlar seninle daha çok güler, daha çok anı biriktirir. Hayatı fazla ciddiye almayan, anın tadını çıkaran bir yapın var ve bu özelliğin insanlara iyi geliyor.

Arkadaşların seninleyken kendilerini daha özgür hisseder. Çünkü sen yargılamazsın, baskı kurmazsın, sadece "yaşa" dersin. Spontane planlar, kahkaha krizleri, unutulmaz anılar… Bunların çoğunda sen varsın.

Ama bazen duyguların derin tarafını görmezden gelebilirsin. Her şeyi eğlenceyle çözmeye çalışmak, bazı durumlarda yeterli olmayabilir. Sen sadece eğlendiren değil, aynı zamanda değer veren birisin—bunu hatırlamak önemli.

C Şıkkı: Mantıklı, Yol Gösterici Arkadaş

Sen, grubun aklısın. Herkes duygularıyla hareket ederken sen bir adım geri çekilip durumu analiz edersin. Kriz anlarında panik yapmaz, çözüm üretirsin. Bu yüzden insanlar sana güvenir—çünkü sen sadece dinlemezsin, yol da gösterirsin.

Senin bakış açın derindir. Olayları yüzeysel değil, neden-sonuç ilişkisiyle değerlendirirsin. Arkadaşların "ne yapmalıyım?" dediğinde akıllarına gelen ilk kişi genelde sensin.

Ama bazen fazla mantıklı olmak, duyguları geri plana atmana neden olabilir. Her şey çözülmesi gereken bir problem değildir; bazen insanlar sadece anlaşılmak ister.

D Şıkkı: Mesafeli Ama Sadık Arkadaş

Sen, herkesin kolay kolay çözemediği ama gerçekten tanıyanların çok değer verdiği bir arkadaşsın. Duygularını herkese açmazsın, ama birini hayatına aldığında o bağ çok derin olur.

Kalabalıklar sana göre değildir; sen az ama öz insanla, gerçek bağlar kurarsın. Gösterişli sevgi yerine sessiz ama güçlü bir bağlılık sunarsın. Belki her an yanında değilsin ama gerektiğinde en sağlam duran kişi sensin.

Senin sevgini anlamak zaman alır, ama bir kez anlaşılınca vazgeçilmez olursun. Yine de bazen duvarlarını biraz fazla yüksek tutabilirsin. İnsanların sana ulaşmasına izin vermek, bağlarını daha da güçlendirebilir.

